

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Zoologen Georg Winther og Marinemaleren C. Frederik Sørensen

Citation: Drachmann, Holger: "Zoologen Georg Winther og Marinemaleren C. Frederik Sørensen", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 214.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann04tom-shoot-workid56024/facsimile.pdf> (tilgået 07. juni 2023)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Campagnen blev Kunstnerens ensomme Ven;
 Det vildsomme, tusindaars Øde
 Støbte sig for ham i Farver og Form,
 Da hans alt her i Livet døde.

Malariens Febertaager her trængt
 Hvert andet Billed tilbage,
 Men et stod urørt, da Øjet brast,
 Et solvarmt fra Ynglingens Dage.
 Det Billed fulgte ham Dag og Nat
 Over de øde Sletter;
 Hævet det stod over hver en Dem,
 Kendte hverken Manér eller Pletter.

Han var blandt de færreste vel i vor Tid,
 Som voved sit Liv at leve
 Paa Love, som Hyrdefolkenes Skjalde
 I Guldalderytmer skreve.
 Men Guldalderetiden er længst forbi;
 Idyllen i Gruset falder.
 Og mellem Ruinernes smuldrende Sten
 En Stemme fra Skyggerne kalder. —

Jeg synes, at Harald Jerichau
 Er lykkelig fremfor de mange,
 Som bygger i Stædernes evige Stad,
 Men ej paa de evige Sange.
 Hans Liv var kædet til Kærlighed;
 Den kaldte paa ham, da han døde;
 Den søger han nu paa sin Studierejse
 I Aftenens evige Røde.

Zoologen Georg Winther og Marinemaleren C. Frederik Sørensen.

(†† i Januar 1879.)

Den store Færgemand har raabt sit Varsko!
 Og Baaden, heget, løsned sig fra Stranden,
 Og under Pust af Evighedens Brise
 Gled Baad og Fragt og Færgemand af Sted.
 Trindt under Land og Ø har Frostens standset
 Med tommetykke Brædder Bølgens Vej,
 Dens Bringes djærve Tryk og Skibets med,
 Men *denne* Baad har aldrig Kulden sanset,

Beständig blev dens Boug af Skummet kranset,
Dens Styrmand fandt bestandig „aabent Vande“. —
Hvor Døden styrer, har ej Modstand Sted.

Der mødtes to om Bord. Den ene ældet,
Skont end ved Kraft, bygt som en Færgemand,
Et Barn af Havet, født ved aaben Strand,
Hvor Fiskerfolket har sit Fartøj tjældet;
Den anden ung, i fejrest Alder fældet,
En Forsker af de dybe, stille Strømme,
Aarvaagen stedse over Toften hældet,
At se den Slægt, som fødtes til at svømme.
De mødtes. Der blev ikke talt om Bord,
Det lider ikke Manden ved sit Ror,
Men af de tvendes Gensynsblik at regne:
De kendtes; de var Folk fra samme Egne.

De kendtes. Var ej Baaden deres Hjem?
Ej denne beget-sort, ravs Snekke,
Hvor Vimlen tung igennem Luften glider
Og vifter evigt sit Farvel, Farvel!
Nøj Fiskerbaaden under Hjemmets Strande,
Som løb af Stablen under Pigers Sange
Og døbtes under Lykke-Raab og Held;
De havde fælles Hus paa Bølgens Vande;
Fra Stævn til Stævn ud over Plankens Rande
En fælles Drift lod dem mod Lyset søge,
Mens Sol blev gul i Gry og rød i Kvæld.

Den ene søgte over Havets Vej
De tusind Vovers lunefulde Veje
Og lagde dem i Baand for Øjets Stille:
Og mærked dem og gav dem atter fri;
Da tumled de sig over mangt et Billed,
Et Genskin kun af Elementets Verden
Og dog en Del af selve Elementet,
Ved Kunstnerhaandens Magt af Dybet hentet,
I Rang og Række med Naturen stillet;
De steg og faldt, snart planret, snart forvildet,
Og drog i Dans som Søstre i en Kæde
Med hvide Slør hen ad den vaade Sti.

Og Himlens høje Loft gav Plads for Skyer,
 Som flagred, Fugle lig, hen over Sø,
 Og Skibe dukked frem ind under Ø,
 En Sejlerskare, som sin Dug fornyer,
 Naar Vinden stiller, eller raadsnar tyer,
 Naar Stormen farver begsort Kimingranden,
 I sikker Havn hos Landets gæstfri Byer,
 For ej at kastes masteløs paa Stranden.
 Hvad over Hav og under Sky har Sted,
 Det tog den ene i sin Sagen med.
 Men Skudens Vandgangslinje var hans Grænse;
 Hvad *under* var, blev ej hans Sag at ænse.

Som Kunstner saa' han. Men den andens Blik
 Skar hidsig som en Dykand efter Bytte
 Den øvre Flade, bed i Bundens Grøde
 Imellem Sten med Næbets Saks sig fast;
 Der skjulte Blikket al den travle Færden,
 De skjulte Millioners stille Verden,
 Hvor Fisken vinder og hvor Krabben kravler,
 Hvor under Forskerøjet Verdner avler
 En Verden, som ej nogen Kunstner saa',
 Som *den* alene evner at forstaa.
 Der, glemmende sig selv og Overfladen,
 Begejstres for en Verden af „det smaa“.

En Verden af det smaa! Lad Kunstnerøjet
 Med Fantasiens Regnbuvarvepragt
 Kun se *sin* Verden: altfor ofte bragt
 Blev dog i Offer noget, som var løjet.
 Og Kunstens Kaperskib laa tidt fortøjet
 Ved hine Øer, kendt fra Skipper-Ender.
 Naar Geografen kom, var Øen fløjet.
 Mod Verdensdybet Forskeren sig vender.
 Der har han sig sit eget Tempelhus
 I Ro for alle Vindes Kast og Sus.
 Paa Overfladen hersker Storme vilde;
 I Dybden gaar vel Strøm, men jævn og stille. ---

Saa mødtes disse to i Færgens Baad.
 Længst bar det bort til ubekendte Strande;
 Men for Sejladsen kan de næppe frygte,
 de to, som „søvant“ blev paa Fjord og Hav.